

Flertallets og den højtærede Justitsministers Argumentation forekommer mig absolut ikke overbevisende, thi naar man ved en Nyordning af dette vigtige Omraade ikke skal lægge det under det Ministerium, som principielt har den Art Sager under sig, men skal vente, til vedkommende Ministerium omfatter alt, hvad der naturligt henhører under det, vil man netop aldrig nogen Sinde komme ud af Stedet, og det beklager jeg meget; thi dette Forsøg paa at indføre en fornuftig Centralisation, ogsaa i den øverste Administration, i Centralforvaltningen, ser saaledes ud til at skulle strande ligesom adskillige tidligere, strande paa den sædvanlige danske Træghed overfor alt nyt og konsekvent, selv om man indrømmer dettes principielle Rigtighed. Jeg skal i øvrigt i denne Forbindelse henlede den højtærede Justitsministers Opmærksomhed paa en Betænkning, der er afgivet af et Landstingsudvalg for et Par Aar siden, hvori man netop i Anledning af Oprettelsen af det nye Departementschefembede i Indenrigsministeriet er enig om at tilstræbe og tilraade denne Centralisation af den offentlige Forsorg, den, som den højtærede Justitsminister altsaa ikke synes at nære særlig Interesse for, eller maaske er det den højtærede Undervisningsminister. Efter det tidligere passerede, med denne Betænkning in mente, haaber jeg dog, man i Udvalget vil fastholde Landstingets Ønske paa dette Punkt, og at det maa lykkes at vinde for det ogsaa den højtærede Justitsminister, der jo altid vil det bedste, selv om det ofte gaar ham efter Skriftens Ord, at han vil det gode, men gør det ikke.

Som det fjerde Hovedformaal nævnte jeg Bestræbelserne for at faa den oprindelige Værgeraadslovs Karakter af en Straffelov ophævet. Denne Karakter fremtræder i Loven af 1905 allerede i § 1, der gaar ud fra straffbare Handlinger som det egentlige Grundlag for Værgeraadsindskriden. Det er ganske vist ikke helt rigtigt, naar den højtærede Justitsminister i sin Fremsettelsestale udtalte, at hidtil har det kun været de forbryderiske Børn, som det kort er blevet sagt, der kunde drages ind under Værgeraadsforsorg, og fremtidig vil man kunne tage Børn, der blot har udvist slet Opførsel, ind derunder; thi i det store og hele omfatter § 1 i Loven af 1905 de samme Børn som Lovforslaget § 16; men det afgørende er, at man fremtidig lægger Vægt ikke just paa Handlingens Strafbarhed, men paa Barnets Karakter. Jeg har som Værgeraadsmed-

lem staaet overfor mange Tilfælde, hvor Formuleringen i Lovens § 1 med en Jurist som Formand for Værgeraadet førte til, at rene Drengestreger, Børnetyverier, der hverken vidnede om det ene eller det andet med Hensyn til Barnets Karakter, blev draget ind under Værgeraadet, blot fordi det drejede sig om Handlinger, der, hvis de var begaaede af voksne, vilde have været straffbare. Men for ikke at tale om mig selv — hvor mange af dette Tings ærede Medlemmer har ikke som Børn begaaet adskillige saadanne Handlinger! Derfor maa det hilses med Glæde, at Kommissionen har kunnet enes om, og at den højtærede Justitsminister har tiltraadt en Formulering, der fremtidig lader det strafferetlige Moment i Handlingen træde helt tilbage og kun betragter denne ud fra det Synspunkt, at den giver Udtryk for Barnets Karakter eller Art af Karakterfordærvelse, sædelige Fordærvelse eller lignende. I Forbindelse med denne tidligere rent formelle juridiske, strafferetlige Betragtningssaaelse af Handlingen i Stedet for af Barnet stod Værgelovens § 9 om, at straffbare Handlinger af Børn først skulde for Politi og Domstole, før Værgeraadet — forsaavidt Barnet var over den kriminelle Lavalder, altsaa først efter Fritagelse for Paatale eller en betinget Straffedom — kunde tage sig af Sagen. De nye Regler herom findes i Forslagets § 16, 2det—4de Stykke, der i betydelig Grad indskrænker den tidligere Regel og giver Værgeraadet Ret til at tage sig af Sagen uden Politifølgning, naar det efter Værgeraadets eget Skøn drejer sig om lidet alvorlige straffbare Handlinger, og tillige giver Værgeraadet Ret til efter en Strafs Udstaaelse, uden at noget som helst nyt foreligger, at overtage Barnets Forsorg, ligesom Værgeraadet i det Mellemrum, hvor en Straffesag foreligger for Justitsministeriet eller anden Myndighed, kan beslutte en foreløbig Anbringelse for at forhindre, at Barnet i Mellemtiden kommer under Fængselsvæsenet. Disse Regler er alle gode og i hvert Fald ikke for vidtgaaende til at imødekomme Formaalet. Der mangler alligevel her, synes jeg, den af hele Kommissionen paa et enkelt Medlem nær i Betænkningen Side 16 og 61 anbefalede Regel om, at Værgeraadet altid skønner selvstændigt og uafhængigt af Justitsminister, Doms- og Politimagt, skønner selvstændigt over, hvad Værgeraadet vil gøre, hvis et Barn af de nævnte Myndigheder henvises til Værgeraadet. Bestemmelsen er maaske rent juridisk set strengt taget